

KAREL ŠÍP

MICHAEL ČECH

**Čekání
na
smích**

xyz

Čekání na smích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Michael Čech

Čekání na smích – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Nakladatelství XYZ, 2025
© Michael Čech, 2025
© Karel Šíp, 2025
Všechnopárty, foto © David Raub, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7683-961-8 (1. zveřejnění, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-7683-992-2 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

KAREL ŠÍP

MICHAEL ČECH

Čekání na smích

literární zpracování
životního příběhu
Karla Šípa

xyz

Obsah

	Úvodní slovo	7
	Dodatek k úvodnímu slovu	9
1. KAPITOLA	Narození, dětství, dospívání	11
2. KAPITOLA	První zaměstnání	45
3. KAPITOLA	Léta vojenská 1964–1966	51
4. KAPITOLA	Odchod do civilu, první kontakty s hudbou	61
5. KAPITOLA	První krůčky před kamerou	83
6. KAPITOLA	Scénky, prvně s publikem	101
7. KAPITOLA	Konec dvojice, nově na Nově	121
8. KAPITOLA	Návrat do mateřského klubu	135
9. KAPITOLA	Nejen bavič, ale i moderátor	145
10. KAPITOLA	A psal jsem taky texty	153
11. KAPITOLA	Sportovní antitalent fanouškem sportu	167
12. KAPITOLA	Nedostižné vzory	179
	Co teď a co potom	187

Úvodní slovo

Bavič, moderátor, talkmaster, komediograf, textař, muzikant, herec, milovník sportu a legenda televizní zábavy – Karel Šíp – oslavil osmdesáté narozeniny. Jeho obdivuhodný smysl pro humor, osobní skromnost a pronikavá bystrost s brilantní slovní ekvilibristikou ovlivňuje již v pořadí pátou generaci televizních diváků.

Známe jeho scénky, jeho knížky, jeho *Všechnopárty*, jeho *Hitsarády*, *Horoskopičiny* a další slušnou řádku pořadů, známe jeho skvělé texty, dokonce jsme viděli i jeho pátrání po kořenech rodu. Co ale neznáme, je vlastně Karel Šíp sám a jeho tvůrčí cesta a mapa.

Netradičně plachá hvězda, která dává nahlédnout do svých vzpomínek a svého soukromí velmi zřídka. A tak je čas se s ním vydat po klíčových kapitolách jeho životní kariéry. Nenabízíme chronologické čtení od narození a rodného domu k současnému útočišti. Chceme postupně doslova a do písmene projít kapitoly kariéry tak, jak je považuje za klíčové sám Karel Šíp, a nahlédnout tak pod pokličku tvorby a souvislostí, které vedly k utváření výjimečně populární osobnosti.

Tak jako se v knize otevírají před čtenářem jednotlivé kapitoly, tak i my chceme čtenářům předestřít pestrou paletu kapitol ze zákulisí tvůrčího života jubilanta. Kolik náhod,

vtipných historických souvislostí, kolik historek přináší vzpomínání v takto dlouhé kariéře, není třeba zdůrazňovat.

Začínal utilitárně napsanými rozhovory a moderacemi, hrál scénky striktně napsané, kde se musely dodržovat pointy. Byl vždycky pregnantní.

Člověk, který zpěvákům přesně psal, co budou v rozhovoru v *Šarádě* říkat. V *Paškálu* měl dopředu napsané rozhovory, držel se otrocky toho, co měl na papíře. Psal scénky, doslovné a vtipné, které nejdou opsat improvizací. A kariéru končí tím, že se živí největší improvizací, kterou tady kdy kdo v televizi dělal. Dvacet let v jednom pořadu, který je jeho královská disciplína.

Člověk, který je plachý, se stane hvězdou. Člověk, který má pocit, že je všechno dobrý, jen když se to připraví dopředu, a drží se toho skoro celý svůj profesní život, a nakonec končí tím, že jenom improvizuje.

Člověk, který o sobě tvrdí, že jeho cesta je vroubená neúspěchy, osmkrát vyhraje TýTý jako osobnost televizní zábavy. Na tom něco nesedí. Promiňte, ale to přece je vtipný, ne? A to proto, že to tvrdí Karel Šíp a myslí to smrtelně vážně. A o tom je naše následující povídání.

Michael Čech

Dodatek k úvodnímu slovu

Toto je syrový záznam našeho povídání. No syrový, trochu dopravený přece jenom je. Jenom to hodit do počítače tak, jak to bylo řečeno, nejspíš nešlo. Jakous takous fazónu to přece jenom chtělo. Michal prostě kladl otázky, vyptával se a skládal z těchto střípků příběh mého života. Uvědomil jsem si, že jsem životopis jako takový nikdy žádný nenapsal. Možná pro nějaké úřady, ale to jsou jiné životopisy. Nikdo ho po mně ani nikdy nechtěl. Šel jsem například po stopách svého rodu, konkrétně tatínkovy větve. Dokumentární cyklus České televize šel po stopách různých osobností a odhaloval často netušené skutečnosti. Zajímalo mě to z osobních důvodů. Protože z tatínkovy strany jsem o svém původu nevěděl vůbec nic. Byl levoboček, svého tatínka nikdy nepoznal. Po revoluci přišel s tím, že jeho rodině před válkou patřila továrna na výrobu zemědělských strojů v Roudnici. Jeli jsme se tam podívat, ale žádnou továrnu, která nám patřila, jsme tam nenašli. Dopátral jsem se ale překvapivé skutečnosti, například že mám v Americe několik strejdů, o nichž jsem nevěděl, stejně jako oni nevěděli o mně.

V knize *Bavič* jsem sice popsal některé epizody svého života, ale spíš mi šlo o ty veselejší historky, nikoliv o seriózní a nepřikráslený životopis, souvislý běh času, což životopis většinou je. Zároveň mě svými otázkami Michal přiměl k usilovnému vzpomínání, k otvírání komůrek v paměti, které nebyly otevřeny

třeba několik desetiletí. Ano, až k takto důsledné rekonstrukci mého žití jsme se dopracovali. Takže logicky došlo i na věci neveselé, které se do filmového životopisu nehodily, přestože se staly. A taky z časových důvodů, Michal pracoval s hrubou stopáží 7 a půl hodiny, z toho bylo třeba dojít k číslu 90 minut.

A tak bylo nutné stříhat. Krátit. Třeba smutnej příběh z vojny, kluk z Brna, jmenoval se Petr Kožíšek. S naší kapelou hrál na piano. A takzvaní mazáci, neboli vojáci o rok starší, si na toho Petra kvůli blbosti tak zasedli, že utekl na Vánoce domů a tam se zastřelil. Pokud vás tedy zajímá, jakými kostrbatými cestičkami jsem se dopotácel až do současna, začtěte se.

Možná vás něco pobaví, možná něco i překvapí. Je tam všechno, co se opravdu stalo, co považuji za důležité. Nedůležité tam není. Tak se v těchto řádcích, máte-li chuť, projděte mým dosavadním životem.

Karel Šíp

1. KAPITOLA

Narození, dětství, dospívání

Moji rodiče se seznámili doslova náhodou, a to na divadelní štaci v Poděbradech. Táta, původně vyučenej obchodní příručí, snad to ani nikdy pořádně nedělal, utekl k divadlu a hrál za protektorátu u kočovné herecké společnosti a dorazili na štaci do Poděbrad.

Byla zima, kdesi se ubytovali, nejspíš levný hotýlek, kde byla sice kamna, ale nebylo v nich čím topit. A táta, jakožto nejmladší člen souboru, byl poslán pro uhlí.

Novomanželé Šípovi před Staroměstskou radnicí

Dorazil do Uhelných skladů. Za sklem přepážky seděla moje maminka. Přeskočila mezi nimi jiskra a byla to láska na první pohled. Ta dívka kvůli tátovi dokonce zrušila svatbu. Měla se vdávat současně se svou sestrou, dvě svatby najednou, ale z její strany to nejspíš láska nebyla. Máma se tehdy vymluvila na nějaké zdravotní obtíže, nechala si snad kvůli tomu píchnout cosi, co jí způsobilo něco jako zažloutlou pleť. Láska to prý byla až s mým tátou.

Jenže moje babička z Poděbrad to tehdy vůbec nevzala romanticky a dobře. Přesně to už nikdo dneska neví, ale ty dvě se pohádaly tak, že babička řekla mámě něco jako „jdi si, kam chceš“. Čímž nejspíš myslela, ať si tedy jde za tím svým vyvolným. Tedy z domova pryč.

Takže šla.

Babičce ani neřekla kam.

Podle svědectví jedné mé sestřenice, která bydlela u babičky s dědou trvale, jednoho dne přiběhla nějaká sousedka a babičce hlásila: „Paní Hrdličková, vaše Blažena se vdala.“ Na vývěsce u národního výboru viselo svatební oznámení, tak to šla hned babičce hlásit. Ale babička byla dál zatvrzelá a jednu ze svých dcer, ta druhá se vdala, s tou problém nebyl, dál jako by neměla.

Údajně prý, když jsem se narodil, popadla miminko a jela ho ukázat do Poděbrad. Ale babička se jen koukla a dál byla nepřístupná.

Pak ale jednoho dne máma do Poděbrad přijela se mnou. To mi nejspíš byly tak tři roky. A babička vyměkla. Dvě vnučky už měla, Drahušku a Jitku, ale tohle byl první kluk v rodině. A tak jsme začali jezdit do Poděbrad.

A já měl najednou babičku a dědečka, jako měly ostatní děti. Děda Hrdlička mě vozíval na kole po městě, na rámu měl přídělané dětské sedátko, to si pamatuju, víc mně ale z našich poděbradských návštěv v paměti nezůstalo. Jen pár fotek od profesionálního fotografa na kolonádě.

Děda s babičkou na kolonádě v Poděbradech

Na svět jsem dorazil 1. června 1945.

První focení po příchodu na svět

Táta byl rozhodnutý žít se jako herec, a tak pátral, které divadlo nabízí s angažmá také byt. Protože v Praze měli s bydlením potíže, prý po nějakých podnájmech putovali, detaily nevím. A tak táta našel v inzerátech, že začíná po válce fungovat teplické divadlo a že zájemcům nabízejí i byt.

Po válce jich byla zvlášť v pohraničních oblastech po Němcích spousta. A tak jsme putovali do Teplic. Třípokojový byt v domě, který stojí dodnes a kde já prožil krásné teplické dětství. Deset let.

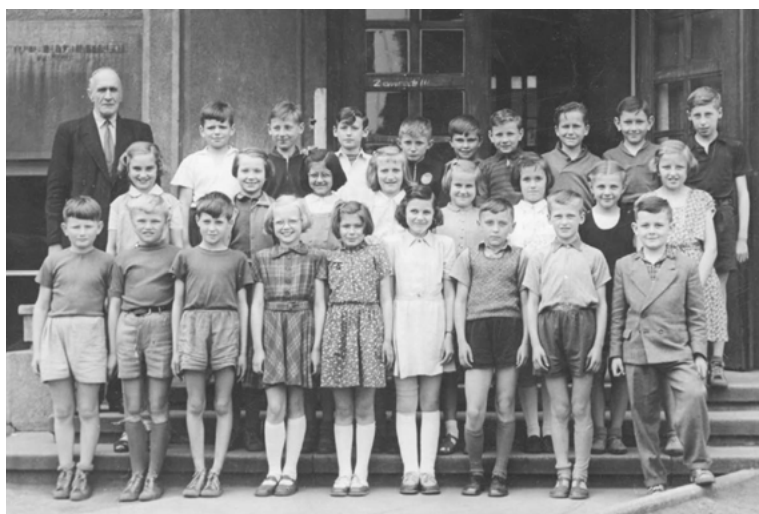
Tatínek hrál divadlo, maminka pracovala v divadelní účtárně, měla obchodní akademii, byla dobrá na úředničinu. V tom po ní nejsem.

Škola, ve které jsem chodil až do čtvrté třídy, je rovněž na svém místě, v Klecandově ulici. Dokonce odolala i výstavbě

Babička, maminka a já v Poděbradech

fotbalového stadionu zvaného Na Stínadlech. Za mě byl za školou volnej prostor, takové malé skalky, po kterých jsme často lezli, protože tudy vedla zkratka ze školy domů. Avšak byla to padesátá léta, ta nebyla, jak známo, jednoduchá, takže v hlavě nosím třeba, jak jsem držel stráž u nějakého katafalku, když umřel prezident Klement Gottwald. On v těch Teplicích neležel určitě, jenom nějaké místo pro věnce a kytky na náměstí, tehdy se jmenovalo Benešovo. Nebo už Gottwaldovo? Nevím. Holt padesátá léta.

4. třída před školou v Klecandově ulici v Teplicích

Po těch deseti letech, tedy v roce 1955, dostal tatínek nabídku angažmá z Ostravy.

Zatímco divadlo teplické byla takzvaná oblast, Krajské Krušnohorské divadlo se jmenovalo, tak v Ostravě bylo divadlo

státní. Tedy nepochybně významnější. Vyšší sazba určitě i platově, ale bylo mi deset, to jsem rozhodně nijak nevnímal. Jen to, že se stěhujeme jinam. Z Teplic do Ostravy. Ani jsem nejspíš nevěděl, kde to město vůbec je.

Tatínek jel s nějakými kusy nábytku se stěhováky a my s mámou jsme jeli do Ostravy vlakem. Ten přechod z voňavého lázeňského města do ocelového srdce republiky byl pro nás šokující. Už ten odér, když jsme na nádraží vylezli z vlaku ven, to se ani nedá popsat. Ve vzduchu kouř z komínů, vysokých pecí, a asi ani máma nebyla z té změny prostředí nadšená. Celý život žila ve dvou lázeňských městech, v Poděbradech a pak v Teplicích. A najednou tohle. To vypadalo skoro jako za trest.

Ale jak se později ukázalo, i pro mě to byl zlom takřka osudový. Protože tam jsem začal žít svůj dětský život, spjatý s divadlem. Ale pojďme ještě zpátky do Teplic.

Teplice

Moje první slova, vyřčená krátce po narození, byla podle svědectví rodičů – a oni by si to nevymysleli – velmi podivná a vyvolala dokonce jejich pochybnost, zdali se jim vůbec narodilo dítě české národnosti... Protože jsem jasně ukázal z peřinky na chleba, neboť jsem měl nejspíš svůj první hlad, a řekl slovo *ouvda*. Zvukomalebně se to chlebu vůbec nepodobá. A když jsem ukázal prstíčkem z postýlky na jablko, řekl jsem slovo *ávlevle*. *Ouvda* a *ávlevle*. Pokud jsme doma k jídlu nic jiného neměli a jedl jsem jen *ouvda* a *ávlevle*, dopadl jsem docela dobře. A zároveň to odpovídá době, na svět jsem přišel necelý měsíc po 2. světové válce. Co taky v té době mohlo bejt k snědku v chudé herecké rodině než *ouvda* a *ávlevle*.

Oslava prvního roku na světě

První smích

Ne můj, já jsem se smál nejspíš pořád, myslím ohlas na můj první pokus rozesmát publikum, v tomto případě cestující v tramvaji...

Když jsem jel coby tříleté dítě s maminkou v tramvaji, kterou jsme nejspíš jezdili často, všiml jsem si jedné zajímavosti, která se v tramvaji opakovala pravidelně.

Když tramvaják zatáhl za šňůru, čímž zazvonil a dal řidiči vpředu znamení, že může jet, hlasitě zavolal: „Dále!“ Čili, že tramvaj může pokračovat.

Kdykoliv jsme jeli tramvají, a jezdili jsme opravdu často, automobil nemající, počkal jsem si, až tramvaják zatáhl za šňůru, čímž zazvonil, do toho jsem já předběhl průvodčího a hlasitě jsem zahlásil: „Dále!“

Cestující se zasmáli, už mě znali, čekali na to. To byl můj první smích, první úspěch.

Smích cestujících mě možná už v těch třech letech kamsi začal směřovat...